

6) וכוונות סג, 5) נכונות סג, 4) נכונות סג, 3) נכונות סג, 2) נכונות סג, 1) נכונות סג, 0) נכונות סג

תורה אור השלם

- 1. גם אהבתם גם שאנאתם גם קנאתם כבר אברה וחקל אין להם עוד לעולם בכל אשר נעשה תורת השמיטה;
2. האויב תמו הורבות לצנח וערים נחשת אבר זכרם המוח;
ההלים 1

אמר ליה האויב כמו חרובם לללל. דמשמע א"פ שכבר תמו חרובם לללל ואין יפה להוסיף: אפי' רבי דעניו הוה. הכא לא נהוג עונותומא יתירא דלמחר משום רבי מאיר ולא ראה לומר כהדיא אמר ר"מ: סיני עדיף. זמי ששנה משנה וברייתא סדורין לו כנמינתן מהר סיני: וחד אמר עוקר הייס. דהרף ומפולפל צמורה א"פ שאין משנה וברייתא סדורין לו כל משניות וברייתות סדורות לו כנמינתן מהר סיני אצל לא היה מפולפל כרצה: וכל לריכין למרי חטיא. כלומר רב יוסף הוא מרי חטיא שמשנה וברייתא סדורין לו מפי השמועה כנמינתן מהר סיני דמשנה וברייתא אצוהין דהלכתא: אומנא לזיסוי לא קרא. שלל ראה לנהוג שררה בעצמו כל אומן הלא היה חולק לו רבה אפילו כהוא שררה שלל ראה

כהן משיח פרק שלישי הוריות

יד.

תוספות הרא"ש

אפילו אומנא לביתו לא קרא. היבב מהמון עם הולכין לבית האומן להקידום. והנכבדים קוראים לאומן ובא לביתו וכי' השפיל עצמו שלא רצה לקרוא את האומן לביתו. ורב האי נאמן פי' כי שלחו מהם סיני עדיף והשפיל רב יוסף עצמו ולא רצה לנהוג שררה בפני רבה היה חולק לו רבה כבוד ואפי' מקיד דם לא קרא אותו לביתו לפי שהיו נשעין כל זכרו בביתו של רבה. והרמיה זיל פי' כי האויל שהשפיל רב יוסף את עצמו ולא רצה לנהוג שררה בפני רבה הניח זכות ענותותו עליו ועל אנשי ביתו שלא חלה אחר מהם כל השנים שפלו רבה ואפי' אומן להקיד דם לא קרא לביתו. והדין פירושו מסכת לן: אבי ורבה ורב זירא ורבה בר מתנה הו' יתבו כהדרי וחו צריכי רישא. כלומר היו צריכין למנה ראש עליהם לאותה שעה כדי שישנה להם ויסדר להם משניות וברייתות והם יקשו לו והוא מתרץ ולפי שהיו כלם חכמים ונכונים ראוים להיות ראשים ולא אחד מהם כפוף לחבירו ולא היה אפשר לאחד מהם לנקות את השני כדי שלא יתקנא בו שליש או רביעי. לפיכך אמרו כל מאן דאמר מלתא ולא מפרכי להו רישא. אמר כל חד

להביא שום אומן כמון זימו אלל כשהוא רואה להקיד דם (2) היה האומן על לבימה דרבה וסם היה מקיז. ואית דגרסי שלל ראה לנהוג שררות עצמו כל אומן שנים שמלך רצה כלומר שלל היה לו פנאי להקיד עצמו אלל היה עוסק כל שעה צמורה לפני רבה: חוייה לאציי דגבס ישיב. כלומר ראה לו הרמת ראש; נחמני פסה. ואמור דרשא דמשמיה פסקו ליה רבנא. אציי קרו ליה נחמני (1) (ואיכא דלמרי דצלשון גנאי קרי ליה נחמני כלומר עדיין אמה תלמידו של רב נחמן): חירף ומקשה. מתוך פלפול יתירא דרבה ליה הוה מקשה ומתוך אצל רבה בר מתנה לא היה חירף כל כך אלל מתוך שהוה עושה ומעיין יפה יפה מסיק אליצא דהלכתא:

הדרן עלך כהן משיח וסליקא לה מסכת הוריות

לא היה קרב אמר לו מי הם הללו שמימיהם אנו שותים ושמותם אין אנו מזכירים אמר ליה בני אדם שבקשו לעקור כבודך וכבוד בית אבך אמר ליה וגם אהבתם גם שנאתם גם קנאתם כבר אברה אמר ליה האויב תמו חרובות לצנח אמר ליה הני מלי היכא דאהנו מעשייהו רבנן לא אהנו מעשייהו הדר אתני ליה אמרו משום רבי מאיר אילו היה תמורה לא היה קרב אמר רבא אפילו רבי דענותנא הוא תנא אמרו משום ר"מ אמר

ר"מ לא אמר רבי יוחנן פליגו בה רבן שמעון בן גמליאל ורבנן חד אמר סיני עדיף וחד אמר עוקר הרים עדיף רב יוסף סיני רבה עוקר הרים שלחו לתמן אויה מהם קודם שלחו להו סיני עדיף דאמר מר הכל צריכין למרי חטיא ואפילו הכי לא קביל רב יוסף עליה מלך רבה עשרין ותרתי שנין והדר מלך רב יוסף וכל שני דמלך רבה רב יוסף אפילו אומנא לביתיה לא חליף אביי ורבא ורבי זירא ורבה בר מתנה הו' יתבו והו' צריכי רישא אמרי כל דאמר מלתא ולא מפרקי להו רישא דכולהו איפריך דאביי לא איפריך חוייה סרבה לאביי דגבה רישא א"ל נחמני פתח ואימא איבעיא להו רבי זירא ורבה בר רב מתנה הי מנייהו עדיף רבי זירא חרף ומקשה ורבה בר רב מתנה מתון ומסיק מאי תיקו:

הדרן עלך כהן משיח וסליקא לה מסכת הוריות

מנייהו מלתא (רכל הוה) וכולהו) אפריך ואילו דאביי לא אפריך חוייה רבא לאביי רבא רישא. כלומר ראה לו הרמת ראש והצחלת פנים מחמת דלא איפריך לה מלתא אמר ליה נחמני פתח ואימא דרוש לקמן דמן שמיא ספקי לך רבותא. ופי' רב האי נאמן ד(1) דאביי נחמני שמו ומפרשי בכמה דוכתי כגמרא ונקטי (נן ד) רבנן דבר אחיהו דרבה בר נחמני הוה ותלמידיו וכיון דהוה שמו נחמני כשם אבותיו דרבה לא הוה קרא לו בכל שנותיו נחמני בשם אבותיו אלא הוה קרא ליה אביי בלשון ארמי כאדם שקורא אבי וסליק ליה אביי. וכיון שהיה מן האבות והגדולה קרויה רבנן הכי עכ"ד זיל: איבעיא להו רבי זירא ורבה בר מתנה הי מנייהו עדיף. נפיק מיהא להיכי דמתמי כוונתו מצטרף עלמא לחד מנייהו ובעיא הי מנייהו עדיף. והשתא מפרש (מוה) [מהות] דכלל חד מנייהו. ר זירא חרף ומקשה מתוך פילפולא היה יודע להקשות ולתרוץ (מי לא) [מי] הוה ידע לאסוקי משמעתא אליבא דהלכתא ורבה בר מתנה מתון ומסיק כלומר לא היה מפולפל וחירף כי"כ להקשות ולתרוץ מיד אלא שהוה ומעיין יפה עד דמסלקא ליה שמעתא אליבא דהלכתא כמי הי מנייהו עדיף וסלקא בתיקו: הדרן עלך כהן משיח וסליקא לה מסכת הוריות

6) ע"י צנחן ערך אפי.

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לזכרון בעזרת השם יתברך

* הדרן עלך מסכת הוריות והדרן עלך. דעתן עלך מסכת הוריות ודעתן עלך. לא נתנשי מינך מסכת הוריות ולא נתנשי מינן לא בעלמא הדרן ולא בעלמא דאתי:

יאמר כן שלשה פעמים ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אמתנו בעולם הזה והתא עמנו לעולם הבא. * חנניא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרס בר פפא רביש בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפנינו ובפיפיות עמך בית ישראל. ונהיה בלנו אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל בלנו יודעי שמך ולומדי תורתך: מאויכי תחכמני מצותיך פי לעולם היא לי: יהי לבי תמים בתקידך למען לא אבוש: לעולם לא אשכח פקודיך פי גם חייתיני: ברוך אתה יי למדני חקיך: אמן אמן אמן סלה ועד:

מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו ששמרת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משפיעים והם משפיעים. אנו משפיעים לדברי תורה והם משפיעים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו עמלים ומקבלים שך והם עמלים ואינן מקבלים שך. אנו רצים והם רצים. אנו רצים לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת. שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך:

יהי רצון מלפניך יי אלהי בשם שעזרתני לסיים מסכת הוריות בן תעורני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסייםם ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמוד לי וזרעי שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי עד עולם. ותתקיים בי בהתהלךך תנחך אותך בשכרך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך. פי בי ירבו ימך ויוסיפו לך שנות חיים: אורך ימים בימינה בשמאלה עשר וקבודי: יי עוז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא. ולאחיא מתיא. ולאסקא לחיי עלמא. ולמבנא קרתא דירושלם, ולשכלל היכליה בגוה. ולמקער פולחנא נוכראה מארעא. ולאחבא פולחנא דשמאי לאתריה, וימליך קודשא בריך הוא במלכותיה ויקריה, ויניצמח פרקנה ויקרב משיחיהו. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב. ואמרו אמן. והא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא. יתברך וישתבח ויתפאר ויתרום ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא. לעלא מן כל ברכתא וישירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן: על ישראל ועל רבנן, ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון, ועל כל מאן דעסקין באורייתא. די בארתא (קדישא) הדרין ודי בכל אתר ואתר, והא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני ריחי ופרקנא מן קדם אבודון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: והא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן: עושה שלום במרומינו הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

*]פי' הוון על זה ומתא בס' החיים שחיבר אחי הגאון מהר"ל מפראג בס' זכות ח"א פי"ג **]ונכונותא וסוף משנת הרמ"א ז"ל וכן בסוף י"ש"ש צ"ג כבוד רמזים על הזכרת שמות הללון: